

Det er i dag d. 15 april

I nat har jeg ikke lukket et øje, for jeg vandrede rundt i min egen tankegang, der ingen udluftning har fået. Blev næsten syg af tanken der heller ingen nye perspektiver havde fået. For et godt stykke tid siden vågnede jeg, og jeg starter som sædvanlig dagen med at gå i cirkler, der er både usunde og vanedannende. En bøtte Ben & Jerrys til morgenmad, der kun er en snack sammenlignet med mit daglige indtag af mad. Oveni det har jeg for meget tid til selvindsigt, så jeg dasker mig selv en flad, for tallene på vægten er steget betydeligt, og det er samvittigheden også.

Griber fat om notesbogen, hvori kludrede formler står skrevet. Tallene løber på kryds og tværs, og de er ikke til at finde hoved og hale i. Klokken er allerede 10 og klassen skal mødes på Google Meet for den daglige gennemgang matematik opgaver. De fleste har flotte eksemplarer af regnestykker, og da det når min tur slår min tunge knude, og jeg må indrømme at jeg ikke har lavet det. Min lærer ser på mig med bebrejdende øjne, og dog forklare han det om igen. Tallene løber stadig løbsk, og det er måske ikke så mærkeligt, da man kun kan skimte dem på den utydelige skærm. Nu er det tid til at lægge på, og stilheden rammer øjeblikkeligt. Her er ingen fjollerier eller grimme grimasser bagom lærens ryg.

Lektierne er færdige og tid er til alting og alligevel ingenting. Ligger i min seng og scroller på min Instagram, verden står på stand-by, men bloggerne er stadig i deres boble af perfektion. Corona har afsløret instagrams facade af perfektion og tidsperioden vi befinder os i har modebevidst menneskers perfektionisme og endeløse optimisme. Scroller og scroller, venter og venter til jeg igen kan rejse mig fra sengen, som jeg nærmest er limet fast til.

Det kan jeg heldigvis kl. 16 hvor at jeg skal mødes med en veninde, der ligesom mig har savnet virkelig kontakt, og er blevet træt af den virtuelle. Vores mødested er anderledes end sædvanligt, men vi mødes og det er det vigtigste. Trods de ødede omgivelser omkring os, og samtalens indhold er intet ændret, for det er ligeså hyggeligt som det plejer. Vi har til en positiv forandring det samme samtale emne "Corona" men vores holdninger vedrørende emnet peger i to forskellige retninger. Bekymring og ubekymring.

At følge retningslinjerne er svært, ikke mindst opslidende, men som Mette Frederiksen siger så holder vi sammen, hver for sig. Den opfordring har jeg ligesom mange andre taget op, udfordringen vi som individer skal klare sammen er nøjagtig hvad nutidens samfund behøver, om det så betyder at tallene på vægten er steget og mit sociale behov må udskydes, er det hele elendigheden værd. Når jeg tænker tilbage på min hverdag som den var, skiller den sig ikke meget ud fra hverdagen i dag. Jeg har altid gået i cirkler, forskellen er at de nu er mindre og mere ensporede, hvor at de før stak ud i nye linjer, men dengang endte det samlede billede også rundt.